

—Λαμπρότατα.

—'Ο κρότος τοῦ κωδωνίσκου μὲ προειδοποιεῖ, καὶ ἐγὼ λαμβάνω καιρὸν ὥπως προετοιμασθῶ καὶ τὸν ἴδω.

—'Αναμφιβόλως αὐτὸς εἶναι ὁ τρελ-
λὸς; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱατρός, ἀλλ'
ὀλίγον ἀκόμη ἂν διαρκέσῃ αὐτὸ τὸ
πρᾶγμα, δὲν θὰ ἀργοπορήσω καὶ ἐγὼ
νὰ χάσω τὸ λογικόν μου.

—Τί φρονεῖτε περὶ τῆς ιδέας μου
ταύτης, κύριε Μακλούαρ; προσέθηκεν
ὁ λόρδος Βλόκουϊλ.

—Τὴν εὐρίσκω λαμπράν, μυλὸρδε.

—Τρέχω πρὸς τὸν σιδηρουργόν μου.

—Ναὶ τρέξατε!

—Θέλω ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ὥραν.
ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην νὰ σᾶς ζητήσω
συμβουλὴν τινα. Σκοπεῖω νὰ καθα-
ρισθῶ ῥύριον, ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο ἔ-
χω σύστημα ἰδικόν μου, ὡς πρὸς τὸ
ὅποῖον ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὴν γνώ-
μην σας.

—Θέλετε τὴν ἀκούσει, μυλὸρδε, μὴ
ἀμφιβάλλετε.

—Ξαναβλεπόμεθα, κύριε Μακλούαρ,
θέλω ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ὥραν.

—Μυλὸρδε, σᾶς περιμένω.

—'Ιωάννη, εἶπεν ὁ ἱατρός, μόλις ὁ
λόρδος Βλόκουϊλ ἀνεχώρησεν, ἐτοίμα-
σον τὸ κιβώτιόν μου.

—Ἄράγος ἀναχωρεῖ ὁ κύριος; ἀνέ-
κραξεν ὁ 'Ιωάννης, ἐκπληκτος.

—Ἐτοίμασον τὸ κιβώτιόν μου, σὲ
λέγω· θέσον ἐντὸς αὐτοῦ ὅτι καὶ ἂν
θέλῃς, ἀρκεῖ ὅμως νὰ ᾔῃαι ἕτοιμον με-
τὰ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας.

—Λοιπὸν ὁ Κύριος ἐγκαταλείπει τὴν
Ἀγγλίαν;

—'Ιωάννη, μὴ προσθέσῃς οὔτε μίαν
λέξιν περιπλέον, ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός
Μακλούαρ ὑπερβολικὰ ἠρεθισμένος,
ἢ σοῦ σπῶ τὴν κεφαλὴν.

—Ἀρκεῖ, κύριε, εἶπεν ὁ 'Ιωάννης, ἔν-
τρομος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεγινώσκετο εἰς

ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου·

«Ὁ διάσημος ἡμῶν ἱατρός Μακλούαρ
ἀπῆλθε χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς Εὐρώπην.
Πιστεύεται γενικῶς ὅτι τὰ συμφέροντα
τῆς ἐπιστήμης μεγάλως συνετέλεσαν
εἰς τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ὅτι ὁ πε-
ριώνυμος ἡμῶν πατριώτης θέλει ἐπι-
στρέψῃ πλουτισμένος, διὰ νεοτάτων με-
λετῶν καὶ παρατηρήσεων.

«Διαβεβαιοῦσιν ὅτι ὁ Κύριος Μα-
κλούαρ προσεκλήθη εἰς συμβούλιον εἰς
Παρίσιους δι' ἑκτακτον ἀσθένειαν ἥτις
ἐματαιώσας μέχρι τοῦδε τὰς προσπάθειάς
τῶν ἱκανοτέρων ἱατροχειρουργῶν.

«Οἱ παλᾶται τοῦ σοφοῦ ἱατροῦ εἶ-
ναι ἀπαρηγόρητοι δι' αὐτὴν τὴν ἀ-
ναχώρησίν του. Μεταξὺ τούτων συγ-
καταλέγεται εἰς πατρίκιος τοῦ βασι-
λείου, ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, ὅστις ἀνε-
χώρησε καὶ αὐτὸς σήμερον τὸ πρωί,
ἵνα προφθάσῃ τὸν Κύριον Μακλούαρ
εἰς τὴν Εὐρώπην.»

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ.

ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΟΙ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΞΕΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὅρα φυλ. Η.)

Οἱμοι! παρεφρόνησα! ναί, παρεφρό-
νησα! μοι φαίνεται ὅτι οἰκτιρῶ τις δαί-
μων ἔρχεται καθ' ἑκάστην καὶ μὲ τυ-
ραννεῖ! τὰ βιβλία μου, τὰ ἔγγραφα
μου σπανίως εὐρίσκω εἰς τὴν θέσιν των
καὶ ὁ ὕπνος μου εἰσέτι εἶναι διακεκομ-
μένος! πιστεύω ὅτι νύκτωρ ἐλίσσω ἀ-
βεβαίον τι καὶ ἀμαυρὸν φῶς, ὅτε τι
κατπραμένον τοῦτο πνεῦμα ἔρχεται νὰ
ἐπισκεφθῇ τὸ λυπηρὸν προδομάτιόν

μου. (*) Θεέ μου! Θεέ μου! Βοήθει μοι ἐν ταῖς ἀδυναμίαις μου.... ἀφαίρεσόν μοι τὴν ἰδέαν, ὅτι ἀπώλεσα τὰς φρένας!

Μὲ δεικνύουσιν ὡς παράδοξόν τι ὄν εἰς τοὺς ἐρχομένους πρὸς ἐπίσκεψίν μου· σήμερον ἤνοιξαν τὴν θύραν τῆς φυλακῆς μου· εἰσήγαγον ἄνθρωπον κομφῶς ἐνδεδυμένον, ὃν ἐκ τῆς φωνῆς ἠγνόησα ὅτι ἦτο γάλλος· πιστεύω νὰ τὸν εἶχον ἰδῇ ἄλλοτε εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας· ἐκλίνα τοὺς ὀφθαλμούς. Βεβαρημένος ἐκ τῆς αἰδοῦς καὶ τῶν βασάνων, ἐπεθύμουν νὰ εὐρισκόμεν εἰς τὰ καταχθόνια τῆς γῆς· ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν μοι ἀπηύθυνεν οὐδεμίαν λέξιν· μὲ ἐνόμισε παράφρονα! Οἴμοι! δὲν ἀνέγνωσε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὴν θλίψιν καὶ ἀπελπισίαν μου! ἡ καρδία του εἶναι λίθινος ἔσως.... ἐγὼ, ἐγὼ τὸν ἠγνόησα, τὸν ἐνθυμήθην! Ἄχ! δυστυχία! Ἄχ! ἀνήκουστος καὶ ἀπαράδειγματίτοςος σκληρότης! ὁ ψυχρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἦτο ὁ ἐνδοξος Montaigne. Διπλασιάζει τὴν σοβαρότητά του! Πόθεν προέρχεται τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς βαρβαρότητος; ἡ κεφαλὴ μου ταρασσεται! ἡ φαντασία μου σβέννυται! οἴμοι! πόσον εἶμαι ἀξιολύπητος! — Ἐσχεδιάζον νὰ γράψω δύο ἐπικά ποιήματα, ὧν τ' ἀντικείμενα ἦσαν εὐγενῇ καὶ ἐνδιαφέροντα· τέσσαρας τραγωδίας, ὧν ἐξελεξάμην τ' αὐτοσχεδιάσματα, καὶ πολλὰ ἔργα περὶ ἐπὶ σπουδαίων θάσεων ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐσκαπόμην νὰ ἐνώσω μετὰ τῆς εὐπειρίας τὴν φιλοσοφίαν καὶ οὕτω ν' ἀπαθανάτισω τὴν μνήμην μου. Τώρα ὑπὸ τὸ ἄχθος τοσοῦτων δυστυχιῶν; παρη-

τήθην ἀπὸ πάσαν ἰδέαν δόξης· θὰ ἐλογιζόμεν εὐτυχὴς ἂν ἡδυνάμην νὰ σβέσω τῆς φθείρουσάν με δίψαν. Διὰ τὴν δὲν δύναμαι νὰ ἀπατήσω ἑαυτὸν ὅτι ὑπέπεσα εἰς τὴν ταπεινοτέραν κατάστασιν ὅπως ζήσω ἄνευ ἀνάγκης εἰς σκοτεινόν τι προδωμάτιον; θὰ ἔσωζον τὴν υἱείαν μου, ἣν ἀνεπιστρέπτει ἀπώλεσα· θὰ διήγαγον τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς μου ἄνευ βασάνων, ἐντίμως καὶ ἄνευ ὕβρεων. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι μοι ἠρνοῦντο τὴν βοήθειάν των θὰ ἐπεκαλούμην τοὺς νόμους τῆς φύσεως· θὰ ἐπορευόμην μὲ τὰ κτήνη εἰς τὰ ἄκρα τῶν πηγῶν καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ὅπως ἐλευθέρως σβέσω τὴν δίψαν ἐκείνην, ἥτις μὲ καταβιβρώσκει. Ολίγον μὲ τρομάζει ἡ ἐπίτασις τῶν βασάνων, σκέπτομαι μετὰ τρόμου τὴν διάρκειαν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως μὲ ἀποκαταστήσῃ ἀνεπιτήδειον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ γράφειν. Ἡ ἰδέα διαρκoῦς φυλακίσεως καὶ ἡ ἀγανάκτησις διὰ τὸν ἐν βάρβαρον τρόπον δι' οὗ μὲ μεταχειρίζονται, δὲν δύνανται ἢ ν' αὐξήσωσι τὴν λύπην μου. Ἡ ἀκαθαρσία τοῦ πάγωνός, τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων μου, μὲ ἀποκαθιστῶσι ναυτιῶδες καὶ ἄχαρι ἀντικείμενον εἰς τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς. (*)

Ἄχ! Θεέ μου μὴ ἐπιτρέψῃς ποτὲ νὰ παρουσιασθῶ οὕτως εἰς τὴν ἀξιολάτρευτόν μου Ἐλεωνόραν!

Ἄχ. Θεέ μου! φιλόστρογέ μου πάτερ! σὲ εὐχαριστῶ. Ἄχ! Θεέ μου, εὐμενῶς δέχθητι τὰς ζωηρὰς τῆς εὐγνωμοσύνης μου ἐκφράσεις· Θεέ μου, κλίνω τὸ γόνυ, πρὸς σὲ ὑψὸς ἱκετίδας χεῖρας! εἶρον φίλον.... φίλον ὅστις μοι ὠμίλησε περὶ αὐτῆς.... περὶ αὐ-

(*) Λέγεται ὡς βέβαιον ὅτι νύκτωρ εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιόν του κλειθροποιὸς τις, ὅστις ἐποδισμένος μὲ ψευδεῖς κλειδαῖς, ἤνοιγε τὸ κοινοῦτον, ἐν ᾧ ὁ δυστυχὴς ποιητὴς ἐνέκλειε τὰ μυστικά αὐτοῦ ἔγγραφα.

(*) Καὶ ἐλέγτο ὅτι ὁ Τάσος ἦτο τρελλός! Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἣν ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του, ἀριθῆλως καταδεικνύται τὸ ἔγαντον.

τῆς, ἥς τὸ ἀξιολάτρευτον ὄνομα πρὸ
τότου χρόνου δὲν εἶχον ἀκούσει τὰ ὤ-
τά μου!

Σήμερον, βεβουλισμένος εἰς τὰς λυ-
πηράς σκέψεις μου, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυ-
ρωμένας, καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην
ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔκλαιον· ναί, ἔκλαι-
ον! ἀνοίγεται ἡ θύρα, δὲν κατεδέχθην
νὰ θεωρήσω τίς εἰσέρχεται· μὲ πλη-
σιάζει τις· αἰσθάνομαι τὴν χεῖρά μου
θλιβομένην, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν νεα-
νίου, ὅστις μοι ἔλεγεν: «Ἄδελφὲ, ἔρ-
χομαι νὰ σᾶς ἀνακουφίσω, ἂν δύναμαι.»
Ἡ πλήρης συμπαθείας αὕτη φωνή, ἐ-
φαίνετο ὅτι ἔχειε βάλσαμον εἰς τὰς
πικράς πληγὰς μου. Ἐθεώρῃσα μετὰ κα-
τηρείας τὸν ὁμιλήσαντα· ἦτο νεαρός
τις ἱερεὺς, γλυκυτάτης φυσιογνωμίας·
ἡ συμπάθεια, ἣν αὐτὸς δι' ἐμὲ ἠσθά-
νετο, ἐπηύξησε τὰς πληγὰς μου· ἔκλαυ-
σα πικρότατα. Ἐλαβε τὸν λόγον καὶ οὕτως
ὁμίλησεν·

«Ὀνομάζομαι Μόστις, εἰμὶ δὲ ἀνε-
»ψιδος τοῦ κοινοβιάρχου τοῦ οἴκου τού-
»του· μόλις δύο μῆνας εὕρισκομαι ἐν
»ταῦθα, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τού-
»τῳ ἐπληροφόρηθην περὶ τῆς ἀπαν-
»θρώπου δεξιώσεως, ἥς ἔγεινε θῦμα
»εἰς· τοσοῦτῳ ἔνδοξος ἀνὴρ, εἶος ὁ
»Τορκουάτος· ἠσθάθην ἀληθῆ ἀγανά-
»κτησιν· ἐπεκαλέσθην ὑπὲρ ὑμῶν τὴν
»ἐπιείκειαν τοῦ Θεοῦ μου· αὐτὸς μοι
»ἔδειξε τὰς διαταγὰς, αἵτινες ἐπέτατ-
»τον αὐτῷ αὐτῆράν κατὰ σοῦ ἐπι-
»τήρησιν. Τί νὰ σᾶς εἶπω; μετὰ πολ-
»λὰς παρακλήσεις, κατώρθωσα τέλος
»νὰ σᾶς ἐπισκέπτωμαι ἐνίοτε, καὶ θέ-
»λω φροντίσει, ἐὰν δύναμαι, νὰ με-
»τριάσω τὰς σκληρότητας αἰ· ὑφί-
»στασθε.»

Τὸν εὐχαρίστησα ζωηρότατα, ἀλλὰ
δὲν ἀπεπειράθην νὰ ζητήσω εἰδήσεις
περὶ ἐκείνης, ἥτις μὴ εἶνε τόσῳ προ-
σφιλῆς· τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἔνδυμα μοι
ἐνέπνευσε σεβασμόν. Καὶ πράγματι ἡ-

δυνάμην νὰ ὁμιλήτω περὶ ἔρωτος εἰς
ἐκείνον, ὅστις προϋτίθετο ν' ἀπαρνηθῇ
ἐαυτὸν καὶ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ θέλ-
γητρα;

Αὐτὸς πρῶτος μοι ὁμίλησε περὶ ἐ-
κείνου ὅπερ τοσοῦτῳ ἐπόθουν· μοι
ὠνόματε τὴν Ἑλεωνόραν· ἀκολούθως τῷ
ἐδιηγῆθην ὅλας μου τὰς βασάνους, τὰς
δυσθυμίας καὶ τὴν ἀδικον κατ' ἐμοῦ
καταφοράν! Ἐπὶ μακρὸν περὶ αὐτῆς
συνδιελέχθημεν! Ἄχ! πόσον εὐχαρι-
στούμην! Ἡ ὁμιλία ἐκείνη μοι ἀνερ-
ρίπισεν ἐν τῷ στήθει τὴν ἐλπίδα· τὴν
ἐλπίδα εἰς ἣν πλέον δὲν ἀπέβλεπον!

Ἡ ἡμέρα εἶχε πολὺ προχωρήσει καὶ
ὁ Μόστις δὲν ἐφαίνετο. Τίς δύναται
νὰ σκιαγραφῇ τὰς παραδόξους ἐ-
δέας, αἵτινες περιστρέφοντο εἰς τὸν ἀ-
σθενῆ νοῦν μου; Αἱ χεῖρές μου ἐρρυτιδι-
οῦντο, τὰ νεύρά μου ἦσαν τεταρα-
γμένα, ἡ κεφαλὴ μου πυρέσσουσα· ἐ-
τρεμον, ἔκλαιον ἐφώναζον· ἐν ἐνὶ λό-
γῳ ἤμην λεία ἐσχάτης ἀπελπισίας.

Ἀπηλπίζομην, ὅτε εἰσέρχεται ὁ Μό-
στις ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἄλλου τινὸς
ἱερέως, οὗτινος τὸ πρόσωπον ἦτο ἐπι-
μελῶς κεκαλυμμένον διὰ μακρυτάτου
καλύμματος.

«Ἐπὶ τέλους ἤλθατε, φίλε! ἀνέκρα-
»ξα· πόσον ἐπίπονος μοι ἦτο ἡ ἀπου-
»σία σας! ἤλθατε τρεῖς ὥρας βραδύ-
»τερον τοῦ συνήθους... μοι ὑπεσχέ-
»σθητε... καὶ δὲν σᾶς ἔβλεπον! Ἄχ!
»ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον ὑ-
»ποφέρει εἰς δυστυχῆς φυλακισμένος...
»ἐὰν ἐγνωρίζατε...

«Προσφιλῇ Τορκουάτε!» ἀνέκραξε
φωνή τις, ἣν πρὸ πολλοῦ δὲν ἤκουον.

«Μέγιστε Θεέ! ἀνέκραξα ἐπιπίπ-
των περὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην, μέγιστε
Θεέ!»

Αὐτοστιγμὴ ἀφαιρέσας τὸ κάλυμμα

θεώρησα ἀξιολάτρευτον πρόσωπον.

« Ἐλεωνόρα, Ἐλεωνόρα, ἔλεγον ἐν τῇ παραφορᾷ μου, εἶσαι σύ; » Ἀημονήσας τὴν ἀδυναμίαν μου ὑπεδοθήθησα αὐτὴν, διότι τῇ ἔλειπον αἱ δυνάμεις· καὶ τὴν ἔφερον ἐπὶ τοῦ κλινιδίου μου. » Ὁρατὶ μου ἄγγελε, ἐπανελάμβανον ἐν τῇ χαρᾷ μου, εἶσαι σύ; εἶσαι ἀληθῶς σύ; καὶ ἡσπαζόμενην τὰς χεῖράς της, καὶ ἰνυγκαλιζόμενην τὰ γόνατά της· αὕτη δὲ εἰσέουσα τὰ χαριέστατα δάκτυλά της ἐπὶ τοῦ ὤχρου καὶ καταβεβλημένου προσώπου μου, μοι ἔλεγεν. » Ἄχ! πόσον μετεβλήθης!

« Ναι, προσφιλεστάτη μου, μετεβλήθη· ἀλλ' ἡ στιγμή αὕτη μετατρέπει τὸ πᾶν. Πῶς! ἐνδιαφέρεσαι εἰσέτι, δι' ἐκεῖνον ὃν ἡ δυστυχία μετεμόρφωσε! θεώρησόν τὸ φαλακρὸν τοῦτο μέτωπον, τὰ κοῖλα ταῦτα ὄμματα, τὸ ἐκ τῆς δυστυχίας κλίνον τοῦτο σῶμα!

» Ἄχ! Θεέ! Θεέ! καὶ πάντα ταῦτα δι' ἐμέ, δι' ἐμέ! » Περιέστρεψα τὸ βλέμμα καὶ εἶδον ὅτι εἴμεθα μόνοι. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, πολυτίμις νῆς, εἶπον καθ' ἑαυτόν. Τότε ἤρχισαν αἱ γλυκεῖαι ἀνακοινώσεις, αἱ ἡδύταται ἀναμνήσεις. Πόσον εὖρον ὠραίαν τὴν ἀξιολάτρευτόν μοι Ἐλεωνόραν καὶ τοὶ ἀχρώματον καὶ ἰσχνήν! Παρὰ χρῆμα ἔλησμονήσαμεν τὴν φυλακὴν καὶ ὅλας τὰς σκληρότητας, ὧν ἐγείναμεν θύματα. Εἴμεθα εὐτυχεῖς ὥς εἰς τὰς πρώτας τῆς ἐνώσεώς μας ἡμέρας.

Ἐμεθυσομένη ὑπὸ τῶν θεληγέτρων καὶ θωπευμάτων τῆς φιλάτης μου, καὶ τόσον ὅσον ἐνόμιζον ἑαυτὸν σχεδὸν παρὰ φρονά. Αἶφνης ἐκ τῆς ἀνεκλαλήτου χαρᾶς ἐξήμεσα βιαίως αἷμα ἐκ τοῦ στόματος καὶ ἐρρύπανα τὸν χιτῶνα τῆς Ἐλεωνόρας· ἐξέφερε κραυγὴν, ἠθέλησε νὰ κράξῃ βοήθειαν. « Ὁχι, ὄχι, τῇ εἶπον εὐθὺς, ὄχι, ἄφες με εἰσέτι ὀλίγας στιγμὰς ἐν τῇ μακαρίᾳ ταύτῃ εὐδαιμο-

νίᾳ νὰ εὐρίσκωμαι μόνος μετὰ σοῦ. Τί εἶναι ὀλίγαι σταγόνες αἵματος; ἄς χυθῇ μέχρι τελευταίας ρανίδος, δύναται τοῦτο νὰ μὲ δυσαρεστήῃ ὅταν εὖ βλέπω, ὅταν εὐρίσκεσαι πλησίον μου, ὅταν ἡ χεὶρ μου θλίβῃ τὴν ἰδικὴν σου; Ἄχ! διατί αἱ στιγμαὶ αὗται δὲν διαρκοῦσιν αἰωνίως;

Ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς θύρας κρούσμα μᾶς εἰδοποίησεν, ὅτι ἦτο καιρὸς· νὰ χωριθῶμεν. Πόσον ταχέϊαι διέρχονται αἱ ὥραι πλησίον τοῦ λατρευομένου ἀντικειμένου! Ὁ Μόστης εἰσέρχεται καὶ μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι παρήλθον πλέον τῶν δύο ὥρων ἀφ' ὅτου εἴμεθα πλησίον ἀλλήλων. » Αἱ θύραι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κλεισθῶσι, προσέθετο, καὶ ἡ πριγγιπέσσα ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἀνάκτορον πρὶν ἢ λάβωσιν εἶδησιν τῆς ἀπουσίας της. . .

Ἡ Ἐλεωνόρα εὗρε δικαίαν τὴν παρατήρησιν ταύτην, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλὰ τὰ δάκρυά της προέδιδον τὴν θλίψιν της. « Χαῖρε, Τορκουάτε, εἶπε, περιπτύσσουσά με, χαῖρε, . . . χαῖρε! Τίς οἶδε, οἴμοι ἐὰν ἴδωμεν πλέον ἀλλήλους ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἐφ' ἧς τοσαῦτα ὑπέστημεν! »

Καὶ περιζώσασα διὰ τῶν χειρῶν της τὸν λαιμόν μου, μοι ἐπλήρου τὸ πρόσωπον δακρύων. Οἴμοι! θὰ ἐπανελήθῃ ἴσως ἡ εὐδαιμονία ἐκεῖνη ἣν ἤδη ἐδοκιμάσαμεν; Τέλος μετὰ πολλὰς προσπάθειάς, καὶ ἔτι περισσοτέρους χαριεντισμοὺς, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου· ἡ ἐξοδος κλείεται, ἐγὼ πίπτω ἡμιθανὴς ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἦμην μόνος· μόνος μὲ τὰς θλίψεις μου καὶ τὴν ἀπελπισίαν μου!

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

I. MANESSIS.